

International
SOCIAL SCIENCES
STUDIES JOURNAL

SSSjournal (ISSN:2587-1587)

Economics and Administration, Tourism and Tourism Management, History, Culture, Religion, Psychology, Sociology, Fine Arts, Engineering, Architecture, Language, Literature, Educational Sciences, Pedagogy & Other Disciplines in Social Sciences

Vol:5, Issue:39
sssjournal.com

pp.3621-3626
ISSN:2587-1587

2019
sssjournal.info@gmail.com

Article Arrival Date (Makale Geliş Tarihi) 10/05/2019 | The Published Rel. Date (Makale Yayın Kabul Tarihi) 23/07/2019
Published Date (Makale Yayın Tarihi) 23.07.2019

ATTILÂ İLHAN'IN DİL KÜLTÜR İLİŞKİSİNE ULUSALCI YAKLAŞIMI

ATTILÂ İLHAN'S NATIONALIST APPROACH TO THE RELATIONSHIP BETWEEN LANGUAGE AND CULTURE

Remzi Özgür KURAL

Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Entitüsü, Felsefe Grubu Öğretmenliği Bölümü, Ankara/TÜRKİYE
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3963-8330>

Doç. Dr. Beyhan ZABUN

Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Felsefe Grubu Eğitimi ABD, Ankara/TÜRKİYE
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8974-9103>

Doç. Dr. Şakir BERBER

Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Felsefe Grubu Eğitimi ABD, Ankara/TÜRKİYE
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7699-2080>

Article Type : Research Article/ Araştırma Makalesi

Doi Number : <http://dx.doi.org/10.26449/sss.1614>

Reference : Kural, R.Ö.; Zabun, B. & Berber, Ş. (2019). "Attilâ İlhan'ın Dil Kültür İlişkisine Ulusalçı Yaklaşımı", International Social Sciences Studies Journal, 5(39): 3621-3626.

ÖZ

Sosyolojide dil ve kültür iki önemli kavramdır. İnsanlar söyleyeceklerini ifade ederken en çok dili kullanır. Kültür ise bir toplumun sosyal etkileşim yoluyla elde ettiği yaşam tarzını ifade eder. Dil ile kültür arasında sıkı bir ilişki vardır. Dil kültürü nesillerden nesile aktaran bir taşıyıcı vazifesi görür. Hem kültür hem de dil her zaman değişen, gelişen ve birbirini etkileyen adeta organik olarak yaşayan sosyolojinin temel iki konusudur. Attilâ İlhan 1925-2005 yıllarında yaşamış roman, şiir ve dizi senaryoları yazmıştır. Yazar bunun yanında anı/deneme/söyleşi türünde eserlere de imza atmıştır. Uzun yıllar Avrupa'da yaşayan ve Türkiye'de yaşanan sosyal değişimin bizzat şahidi olan yazar sanat, kültür, siyaset, aydın meseleleri hakkında fikirler üretmiş ve bunları kaleme almıştır. Dil ve kültür ilişkisini ulusalcılık temelinde ele alan yazara göre yarım kalan Atatürk devrimlerini tamamlamanın yolu ulusal bir kültür sentezi yaratmaktan geçmektedir. Bu sentez tüm toplumların ihtiyaç duyduğu ve Batı'nın kurmayı başaramadığı bir sentezdir. Ancak taklitçilikten uzak ve özünü terk etmeyen ulusalçı bir anlayış bu sentezi kurabilir. Bu makalede bir Türk aydını olarak kabul edilen Attilâ İlhan'ın ulusçu bir anlayışla dil ve kültür kavramlarını nasıl ele aldığı tespit edilmeye çalışılacaktır. Ayrıca Attilâ İlhan'ın tez antitez ve sentez yoluyla elde ettiği "kültür bileşimi" kavramı eserleri çerçevesinde tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: dil, kültür, Attilâ İlhan

ABSTRACT

Language and culture are two important concepts in sociology. People mainly use the language for expressing themselves. On the other hand, culture expresses the lifestyle acquired by a society through social interaction. There is a close relationship between language and culture. Language serves as a carrier which transfers culture from one generation to another. Both culture and language are the two basic subjects of sociology that are constantly changing, developing and affecting each other as if they are organic elements. Attilâ İlhan lived from 1925 to 2005 and he wrote novels, poems and TV series scenarios. The author further created works in form of memories, essays and interviews. The author lived in Europe for long years and witnessed the social change in Turkey. He created and wrote his ideas on art, culture, politics and on intellectual issues. According to the author addressing the language-culture relationship on the basis of nationalism, creation of a national synthesis of culture would be the way for completing Atatürk's revolutions which had been left incomplete. This synthesis is essential for all societies and tried to be established by

the Western societies. Only a nationalistic approach which refrains from imitation and remains loyal to its originals would be able to form this synthesis. The aim of the study is to find out how Attila İlhan, a Turkish intellect, addressed the concepts of language and culture within the framework of a nationalistic approach. Furthermore, the concept of “cultural compound” obtained by Attila İlhan through thesis and antithesis approach will be discussed within the framework of his works.

Key Words: culture, language, Attilâ İlhan

1. GİRİŞ

Ünlü düşünür Heidegger’e göre dil insanın evidir. İnsan duygularını, bilgiyi, estetik kaygılarını dil ile ifade eder. Ancak insan için önemli olan şey dilin kendisinden ziyade dil ile anlatılan şeylerdir (Kaplan, 2006, s. 148). Denebilir ki dil, insanın anlatmak istediklerini anlatmakta kullandığı bir araçtır. Bu araç kültürün en önemli taşıyıcısıdır. Ancak dili sadece bir iletişim aracı ya da kültürün taşıyıcısı olarak anlamak doğru değildir. Dil, kültürle kurduğu hayati ilişki münasebetiyle ulusal bir niteliğe de sahiptir. Ulu önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk Adana’ya bir ziyareti sırasında bu durumu şöyle belirtmiştir: “Türk demek dil demektir. Milliyetin çok belirgin niteliklerinden biri dildir.” (Dokuyan, 2016, s.130)

Kültür topluluk halinde yaşayan insanların yarattıkları, geliştirdikleri, hali hazırda bulunanı değiştirerek yeni bir biçime dönüştürdükleri sosyal ürünlerin toplamıdır. Toplum aynı kültürden olan fertlerin bütünüdür (Gökalp, 2012, s. 83). Yapılan farklı tanımlarda dikkati çeken kültürün bulunduğu toplumun yaşayış ve davranış tarzı olmasıdır (Tural, 1988, s.37). Kültür canlı ve dinamiktir. Nasıl insan hayatı boyunca bütün yaptıklarını, katkılarını, yargılarını, eserlerini kendi bireysel hafızasında muhaza ediyor ve yaşadığı sürece bu hafızası gelişmeye ve değişmeye devam ediyorsa, aynı şekilde toplumlar da bunu ortak hafızası için yapar. Bu açıdan bakıldığında kültür toplumun ortak hafızasıdır denebilir. Toplumların kültürleri başka kültürlerle benzerlik gösterse bile geniş açıdan bakıldığında her kültür özgündür. Kültür sosyolojik açıdan yaşayan bir canlı olduğu için toplum var olmaya devam ettikçe kültür de var olmaya devam edecektir.

Dil ve kültür arasında ise doğal olarak çok yakın bir ilişki vardır. Dil, kültürü hem diğer kuşaklara iletir hem de onu geliştirir ve değiştirir. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi dili salt kültürün taşıyıcısı, geliştiricisi ve kültürün oluşturulmasında ve taşınmasındaki önemine uygun olarak değerlendirmiştir (Börekçi, 2006, s.20). Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti’ndeki Atatürk’ün yapmış olduğu uygulamalara bakıldığında dilin bir milli bilinç uyandırma aracı olarak kullanıldığı, ayrıca bilim ve eğitim dilinin Türkçeleştirilmeye çalışılmasıyla kültürün geliştirilmesi için yine dilin kullanıldığı görülmektedir. Örneğin Türk Dil Kurumu’nun ve Türk Tarih Kurumu’nun kurulması bu amaca yönelik çalışmalardan bazılarıdır. Çünkü Ulusal kültür sentezini yapabilmek için ümmet kültürü öncesi verilerine ihtiyaç vardı. Bu ihtiyaca bu kurumların cevap vereceği düşünüldü (İlhan, 2005, s.96).

2. ATTILÂ İLHAN’IN YAŞAMI

Attilâ İlhan 1925-2005 yıllarında yaşamıştır. On iki tane şiir kitabı, on iki roman, bir tane öykü, yirmi dört tane de deneme-anı-söyleşi türünde eserler meydana getirmiş; eserlerinde toplumun meselelerine uzak kalmamış ünlü bir sanatçıdır. Attilâ İlhan’ın gerek yazdığı romanlara gerek televizyon için yazdığı senaryolara baktığımızda onun toplumun sorunlarına yabancı kalmayan gerçek bir sanatçı olduğunu görebiliriz. Ayrıca sanatçı kimliğinin yanısıra bir aydın ve toplumu adına sorumluluk taşıyan bir vatandaş olarak da karşımıza çıkmaktadır. Ona göre her sanatçı sorumluluk taşıyan bir bireydir. Bu sorumluluk sanatçıyı bir fikir disiplinine, bir dünya görüşüne sahip olmak zorunda bırakır. Ülkenin aydını, hatta vatandaşı da bu zorunluluktur (İlhan, 2004, s.26). Özetle belirtmek gerekirse Attilâ İlhan bir fikir adamı olarak bir toplumda yaşayan her bireyin (özellikle sanatçı ve aydınların) belirli bir fikir sistemine sahip olması gerektiğini savunur. Bunu toplumların gelişmesi ve yarım kalan Atatürk Devrimlerinin tamamlanması için bir şart olarak görür.

2.1.Eserleri ve Temel Meselesi

Attilâ İlhan'ın özellikle söyleşi ve anı türünde olan eserlerine baktığımızda sanatçının Türk Toplumunun gelişmesi ve ilerlemiş medeniyetlerin seviyesine ulaşması için Atatürkçü, sol ve bilimsel zeminde fikirlerini ifade ettiğini görürüz. Ona göre Osmanlı Devleti yıkılmak üzereyken başlatılan ve yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin zaferle sonuçlandığı milli mücadelenin iki yönü vardır. Biri silahlı mücadele, diğeri kültür alanında yürütülen mücadeledir. Atatürk'ün "Eğitim işlerinde mutlaka başarılı olmak gerekir. Bir milletin gerçek kurtuluşu ancak bu şekilde olur." (Kapluhan, 2012, s.176) sözü düşünüldüğünde, bu konuda Attilâ İlhan'ın kurtuluşu kültür alanındaki gelişimde gördüğü için Atatürk'le benzer bir fikri paylaştığı düşünülebilir.

3.ATİLLÂ İLHAN'A GÖRE DİL VE KÜLTÜR

Attilâ İlhan'a göre Türk ulusu milli birliğini emperyalist güçlere karşı koruyabilmiş ve onlarla savaşarak birliğini yeniden kazanmıştır. Ancak meseleye sadece bir zafer olarak bakıp Türk ulusunun üzerindeki tehlikeleri görememek yeni saldırıları getirebileceği gibi bir gün Türk ulusunun yıkılışını da doğurabilir. Türk ulusu için ve tüm yarı gelişmiş/sömürge toplumlar için tek yol çağdaşlaşmadır. Ancak hiçbir toplum olduğu gibi kalarak değişemez, çağdaşlaşamaz. Bir ümmet toplumu olan Osmanlı gibi ümmet toplumu olarak kalmak da yanlış batıcılık fikirlerinden beslenip herhangi bir batı devletine benzemeye çalışmak da bizi çağdaş yapmaz. Attilâ İlhan ümmet anlamında aynen aktarılan İslâmcılıkla, bundan farksız bir şekilde deneyimlenen dogmacı Stalincilik ve liberal kapitalist aktarma batıcılığı arasında fark olmadığını söyler (İlhan, 2003, s.45). Yapılması gereken şey dil ve kültürden de yararlanarak özgün bir kültür bileşimi yaratmaktır. Zaten resmi deolojinin Atatürk Devrimleri adını verdiği iyileştirme çabalarının adı kültür devrimidir (İlhan, 2003, s.24). Bu devrim Attilâ İlhan'ın ulusalcı bakış açısıyla yoğurduğu kültür bileşimi fikrine temel teşkil edecektir. Ancak bu kültür devrimi için altyapıda yaşanan değişim ve dönüşümler üst yapıya bir anda yansımadağı için altyapı ve üstyapı arasında tutarsızlıklar oldu. Toplumun iki parçasını oluşturan altyapı ve üstyapı arasındaki bu çelişki esas itibariyle bir bütün olan toplumu yapısal olarak sarstı.

Ona göre Türkiye'nin çağdaşlaşmasının ve gelişmiş ülke olmasının yolu ulusal bir burjuva ve proletarya sınıfına sahip olmasından geçmektedir. Bu iki sınıf Mustafa Kemal Atatürk sayesinde ulusal kimlikleriyle ortaya çıkabildi ve siyasi iktidarlara seslerini duyurabildiler (İlhan, 2003, s.43). Ancak bu durum Türk burjuvazisinin, hatta toplumunun tam olarak ulusallaştığı anlamına gelmemektedir. Çünkü özellikle Atatürk'ün ölümündün sonra gelişen yanlış Atatürkçülük anlayışının ve kültür emperyalizminin getirdiği yabancılaşma duygusu bizi ulusal bir kültür yaratma yolundan alıkoydu. Attilâ İlhan'a göre ise bu sorunu aşmak ve yarım kalan Atatürk devrimlerini tamamlamak için yapılması gereken şey ulusal burjuva ve ulusal proletaryadan oluşan bir kültür bileşimi oluşturmaktır. Attilâ İlhan Ulusal kültür bileşimi fikri üzerine merakının 1960 yılında başladığını, hatta o yıllarda *Varlık* dergisinde bu konu hakkında bir yazı kaleme aldığını söylemiştir (İlhan, 2003, s.101). Yazarın ulusal kültür ve kültür bileşimi meselesinin yıllarca gündeminde yer ettiğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Onun kültüre ve taşıyıcısı olan dile bakış açısı yenilikçidir. O, dilin ve kültürün ulusallaşmasından yanadır. Onun oluşçuluk ve kültür düşüncesi durağan ve yeniliğe kapalı değil, tam tersine devinim ve değişim halindedir. Ulusallıkta ve kültürde bir kerede olmuş bitmiş, değişmez ve terk edilemez meseleler yoktur. Sürekli olarak değişen koşulların getirdiği tez antitez ve sentez durumları vardır (İlhan, 2003, s.102).

3.1.Ulusal Kültür

Peki ulusal kültür ve ulusal dil deyince ne anlıyoruz? Attilâ İlhan ulusal kültürden toplumların ulus aşamasında ulaştıkları kültür bileşimini anlamaktadır (İlhan, 2003, s.103). Bu bileşim aslında komprador aydınların, kültür emperyalizminin, toplumda artık birbirini aşağılama olarak kendini gösteren şehrli köylü ikiliğinin ve başta Kemalizm olmak üzere yanlış anlaşılan çeşitli sol fikirlerin sebep olduğu altyapı üstyapı ayrışmasını ortadan kaldırmayı amaçlamaktadır. Aynı

zamanda ortaya çıkan bu yeni toplum ve kültür yapısı açık pazar ekonomisine dayandığı için her an değişime ve gelişime de açık olacaktır. Ulusal kültür sentezi oluşturmanın önünde bazı engeller vardır. Bunun en başında toplumun aydınlarının tutumu gelmektedir. Attilâ İlhan'a göre emperyalizm sızdığı ülkede kendi kültürünü o ülkenin aydınlarına benimsettiği zaman hem aydınlar ile halkın arasını açmış olur hem de halka önderlik edecek aydın tehlikesini ortadan kaldırmış olur (İlhan, 2003, s.105). Bu durum iki tehlikeyi meydana getirir. Birincisi aydının kompradorlaşması, ikincisi komprador aydınları eleştiren diğer aydınların gericiliğe sürüklenmesidir. Her iki durum da ulusal kültürün oluşumunu baltalar hatta imkansız hale getirir. Ulusal kültür olarak anladığımız şey ise ait olduğu toplum içinden bir sentez oluşturabilmeyi tarif eder. Bu kültür ne bir ümmetçiliğe dayanır ne de bir batı kültürü sentezine. İlk başlarda yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nde bu biraz başarılıydı. Zaten Osmanlı kültürünün batı kültürüne yenilmesine rağmen, Türk kültürünün tutunabilmesinin sebebi budur (İlhan, 2003, s.109).

Bu sebeple Attilâ İlhan Türk toplumunun işgal tehlikesini yaşamaması için, tam bağımsız olması için dil ve kültür alanında ulusalcı bir bakış açısına sahip olması gerektiğini savunur. Bu bakış açısını oluşturmanın ilk yolu sanayileşmedir. Bu endüstrileşme uygarlık bileşimine de kendisi kapı açacaktır (İlhan, 2003). Ancak sanayileşme tek başına yeterli değildir. Sanayileşmeyle beraber ulusal kültür bileşiminin de oluşturulması gerekmektedir (İlhan, 2004, s.12). Bunu başaramazsak hem aydın ile halk arasındaki uçurum olacak hem de ulusal kimliğimize kavuşamamış olacağız. Türkiye Cumhuriyeti'nden önce bu topraklara hâkim olan Osmanlı Devleti'nin aydınları batı kültürleri üzerinden bir bileşimi savundular ve Selçuklu/Osmanlı bileşiminin içinden ulusal bir kültür çıkaramadık (İlhan, 2004, s.40). Kendi benliğimize sırt dönüp sadece batı kültürleri üzerinden bir bileşimi savunmak yanlışti.

Attilâ İlhan uluslaşmanın batılılaşmayla karıştırıldığını ve bunun ulusal kültür sentezi yaratmada bir engel oluşturduğundan da söz eder. Batılılaşmayı bir tür öykünme ve taklitçilik olarak görür. Bu öykünme ve taklitçiliğin ise ulusal bir kültür yapısı oluşturmada hiçbir faydası yoktur. Atatürk eğer batılılara öykünen bir Türk ulusu düşünseydi şüphesiz Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu'nu kurmazdı. Açıktır ki Atatürk bir bileşim sancısı çekiyordu ve bu bileşimi Türk tarihinde ve dilinde bulmaya çalışıyordu (İlhan, 2003, s.12). Ancak Atatürk'ün ömrü ulusal bir kültür sentezi yaratmaya yetmedi.

4.ATTİLÂ İLHAN'IN ULUSALCI BAKIŞ AÇISIYLA DİL VE KÜLTÜRÜ ELE ALIŞI

O halde Attilâ İlhan'ın ulusalcı bakış açısına göre dil ve kültür nasıl konumlandırılacaktır, kültür bileşimi nasıl oluşturulacaktır? O bunun için var olan şeylerin yıkılıp sıfırdan bir şeyler oluşturulması gerektiğini savunmaz. Ona göre yapılması gereken elimizdeki var olanlardan hareketle kendi öz kültürümüzün derinliklerine inmektir. Daha sonra bu elde ettiğimiz kazancı zamanımızın yüksek uygarlığıyla öykünme veya taklitçiliğe kaçmadan sentezlemeliyiz. Geçmiş kültürümüz ümmet kültürüdür. Bunları işimize yaramaz olarak görüp atamayız. (İlhan, 2003, s.91) Zaten batılılar da kendi skolastik kültürlerini atıp yeniden bir kültür oluşturmadılar. Sadece onları aklın ışığında değerlendirip bir bileşim yakaladılar. Batılı kavimler nasıl rasyonel metotlarla kendi ümmet sentezlerinden lâik ve demokratik ulusal kültür sentezlerini geliştirmişlerse, biz de öyle yapalım (İlhan, 2011, s.413). Bizim ulusal kültür sentezini ve dilin, kültürün ulusal bir zemine oturtulması işini de böyle anlamamız gerekir. Bugünün Türkçesiyle okuyabileceğimiz Osmanlı klâsikleri, ulusal kültür sentezimizin temel taşları olacaklardır (İlhan, 2011, s.212). Yenileşme denen şeyi geçmişimizden kurtulmak olarak anlamamız yanlıştır. Çünkü o geçmiş bizi biz yapan toplumun ortak hafızasıdır.

Ulusalcı bir yaklaşımla oluşturulacak dil ve kültür anlayışında önemli olan toplumun birbirinin antitezleri olan proletarya ve burjuvaziyle birlikte ulusal bir kültür sentezi yaratmasıdır. Ortaya çıkacak ulusal kültür her ne kadar burjuvazinin kültür bileşimi sayılsa bile aslında antitezi olan proleter kültürden de izler taşır (İlhan, 2003, s.207). Yani sonuç olarak kültür ve dilin ulusal bir zemine oturtulması işleminin adı kültür bileşimidir. Bu kültür bileşimi oluşturulurken geçmişe tamamen sırtımızı dönmek de batıya öykünmeye veya batı taklitçiliğine soyunmak da

yapılmaması gereken şeylerdir. Bu bileşime ise en büyük katkı o toplumun aydınlarından gelmelidir. Bu aydınların bir kısmı çağdaş uygarlığı yanlış anlayıp öykünme ve taklitçiliği benimseyenlerden diğer kısmı da bu yanlışlığı görüp gericiliğe varan fikirler üretenlerden oluşuyorsa bu da ulusal kültür bileşiminin oluşturulmasının önünde bir engeldir. Bileşimi oluşturup dili ve kültürü ait olduğu ulusalcılık zeminine oturtacak olan aydınların bir egemen sınıf ideolojisi olan batılılaşma ve batıya öykünme tutumunu toptan kaldırması gerekir. Bunun yerine ulusal bileşime dayalı bir çağdaşlaşma tutumunun benimsenmesi zorunluluktur (İlhan, 2003, s.2019).

Attilâ İlhan'a göre Atatürk'ün yapmayı planladığı ulusal kültür devrimi, bu devrim ulusal demokratik devrimi de içermektedir, başarıya ulaşamamıştır. Bu başarısızlığın altında yazara göre devrimin ulusal burjuvazi olmadan gerçekleştirilmeye çalışılması yatmaktadır (İlhan, 2003, s.256). Bu sebeple toplumun ekonomik gücünü elinde bulunduran ve bu gücü ulusal kültür devriminin gerçekleşmesi için kullanması gereken burjuva hep iktidarın güdümünde kalmıştır. Ve ulusal kültür sentezi gerçekleşmemiştir.

5.SONUÇ

Sonuç olarak şunlar söylenebilir: Sosyoloji açısından dil ve kültürün temel iki kavramdır ve aralarında güçlü bir bağ vardır. Bu bağ toplumların gelişmesi veya geri kalması hakkında bize fikir vermektedir. Attilâ İlhan fikirleriyle ve eserleriyle yaşadığı dönemi etkilemiş başarılı bir sanatçıdır. O sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda içinde yaşadığı topluma yabancı kalmayan bir fikir adamıdır. Attilâ İlhan'ın temel düşüncesi dil ve kültür konularına ulusalcı kaygılarla yaklaşabilen ve bu iki kavramı kültürel sentezi yaparak ulusal bir zemine oturabilen toplumlar gelişebilmekte, aksi durumdakiler geri kalmaktadır. Yazar ülkemizin tam da buna ihtiyacı olduğunu, kültür ve dilin ulusal bir zeminde geliştirilerek kültür sentezinin yakalanması gerektiğini savunur. Ona göre Batı bunu başarabildiği için ilerledi, biz başaramadığımız için gelişmiş toplum olamadık. Ancak bu ulusal zemin ne geçmişteki ümmet kültürümüze bir sırt dönüş ne de salt bir Batı hayranlığı şeklinde gelişen taklitçiliktir. Ulusal zeminde gerçekleştirilmesi gereken dil ve kültür devriminin ilk ayağı ulusçu bir burjuvazinin yaratılmasıdır. Attilâ İlhan burjuva sınıfının proletaryanın antitezi olduğunu, burjuvazinin ulusçu bir yapıya kavuşmasının antitezini de etkileyeceğini savunur. Böylelikle iki kutup arasında bir bileşim kurulmuş olur. Ancak bizim ülkemizde bu bileşim tam kurulamadığı gibi, bir kısım aydınlar çağdaşlaşma adına Batı taklitçiliğine gömülmüş, bir kısımda bu yanlışlığı görerek gerici fikirlere itibar etmişlerdir. Her iki durumda da kültürel sentez gerçekleşmemiştir. Attilâ İlhan'ın kültür ve dil üzerine fikirleri sadece ilgi çekici olduğu için önemli değildir. Yazar kültür bileşimi fikrini oluştururken diyalektik yöntemi baz aldığı ve tez, antitez ve sentez süreçlerini kullandığı için bilimsel bir tavra da sahiptir.

KAYNAKÇA

Börekçi, M. (2006). Atatürk - Dil ve Kültür. Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi, 12(31), 15-21. 05 08, 2019 tarihinde <http://dergipark.org.tr/ataunitaed/issue/2870/39229> adresinden alındı

Dokuyan, S. (2016). Soyadı Kanunu ve Kanunun Uygulanma Süreci. Tarih İncelemeleri Dergisi, 31(1), 129-166. 05 08, 2019 tarihinde <https://dergipark.org.tr/egetid/issue/23836/253937> adresinden alındı

Erdem, A. (2013, Eylül). "Attilâ İlhan Düşüncesinde Ulusalcılık", Yüksek Lisans Tezi, Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eskişehir.

Esen, E. B. (2015). "Attilâ İlhan'a Göre Kültür Dil ve Eğitim", Yüksek Lisans Tezi, Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.

Gökalp, Z. (2012). Türkçülüğün Esasları, Akçağ, İstanbul

- Hüseyinoğlu, A. (2001). “Attilâ İlhan'ın Türkiye'de Aydın Sorununa Yaklaşımı”,Yüksek Lisans Tezi, Cumhuriyet Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sivas.
- İlhan, A. (2003). Hangi Atatürk, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- İlhan, A. (2003). Hangi Batı, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- İlhan, A. (2004). Aydınlar Savaşı, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- İlhan, A. (2004). Gerçekçilik Savaşı, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- İlhan, A. (2005). Hangi Sağ, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- İlhan, A. (2011). Hangi Edebiyat, Türkiye İş Bankası, İstanbul.
- Işık, S. (2006). “Attilâ İlhan ve Batı”,Yüksek Lisans Tezi, Ege Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İzmir.
- Kahraman, N. (2012). “Attilâ İlhan ve Ulusal Kültür Sentezi Kavrayışı”, Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Kahraman, S. (2009). “Attilâ İlhan'a Göre Atatürkçü Düşüncede Üç Msak-1 Milli (Cumhuriyet Gazetesi yazıları ile 1996-2005)”, Yüksek Lisans Tezi, Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırma Enstitüsü, İstanbul.
- Kaplan, M. (2006). Kültür ve Dil, Dergâh, İstanbul.
- Kapluhan, E. (2012). “Atatürk dönemi eğitim seferberliği ve köy enstitüleri”, Marmara Coğrafya Dergisi, 0(26), 172-194. 05 08, 2019 tarihinde <http://dergipark.org.tr/marucog/issue/473/3883> adresinden alındı
- Ozankaya, Ö. (2007). Toplumbilim, Cem, İstanbul.
- Özcan, M. (1991). “Milli Kültür ve Dil”, Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi, 0(6), 175-182
- Özlem, Doğan. (2012). Kültür Bilimleri ve Kültür Felsefesi, Notos Kitap Yayınevi, İstanbul.
- Tural, S. K. (1988). Kültürel Kimlik Üzerine Düşünceler, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Ankara.